

PA I ROSES

Amb aquestes paraules les treballadores d'una fàbrica tèxtil dels Estats Units van iniciar una vaga l'any 1912 per demanar millors condicions salarials (pa) i també millors condicions de vida (roses), tant per elles com pels seus companys treballadors. Aquesta vaga, coneguda amb el nom de PA i ROSES és un dels exemples de la capacitat transformadora de les dones i un referent d'organització i gestió femenina en defensa dels drets de totes i tots.

Des de fa anys, cada 8 de març milers de dones surten als carrers de tot el món a reclamar no només els seus drets com a dones, sinó per defensar el feminisme com a eina de transformació social que permetrà enderrocar l'heteropatriarcat -que perjudica tant a homes com a dones- i posar fi al sexisme i les desigualtats.

Per això, fins que no s'enderroqui aquest sistema, seguirem commemorant el 8 de març i el mes de les dones.

Aquesta data és un dia de reivindicació per reclamar allò que ens pertoca i ens ha pertocat sempre. El trencament del sostre de cristall, la fi de la cosificació i la hipersexualització del cos de les dones, la fi de la violència masclista i la discriminació per raons de gènere, la conciliació real entre l'àmbit laboral i la maternitat, el reconeixement de les cures com una tasca conjunta, el rol clar de les dones en la lluita contra el canvi climàtic, l'arribada a càrrecs dirigits, etc.

Després de segles de lluita, els feminismes esdevenen l'eina idònia per trencar amb el masclisme, l'eina del patriarcat pensada per perpetuar la desigualtat entre homes i dones i sota un context heteronormatiu.

Els feminismes segueixen sent la clau que permetran el canvi d'una societat basada en un model arcaic i nociu pensat per i pels homes però per aconseguir-ho cal ser més. Cal adquirir consciència de l'heteropatriarcat, deconstruir-se i re-educar-se a una mateixa per poder -des de la sororitat, les polítiques transformadores, feministes i interseccionals- posar fil a l'agulla per denunciar la justícia patriarcal, renegar de l'apropiació patriarcal del nostre cos que legitima la violència de gènere i la cultura de la violació, lluitar contra la cosificació de les dones i contra l'explotació sexual, defensar el dret a l'avortament legal i gratuït, ser protagonistes dels nostres cossos i de la nostra salut sexual i reproductiva, en definitiva,

lluitar per una vida digna per a totes les dones i la fi de qualsevol desigualtat i a la precarietat en diversos àmbits que patim les dones.

La vaga feminista d'aquest 8 de març del 2020 esdevé, un any més, una eina de lluita, inclusiva i interseccional on totes hi som presents: dones amb diversitat funcional, amb diversitat sensorial i intel·lectual, migrades i racialitzades, gitanes i paies. Les nostres edats són totes i ens sabem, lesbianes, trans, bisexuals, inter, queer, hetero i asexuals. Som les que no hi són. Som les assassinades, som les preses, som les que es van quedar a les fronteres i som les que es van quedar a la mar Mediterrània, i a totes les mars.

Aquesta és una vaga per totes, on defensem els nostres drets i reivindicuem l'essencial tasca de les cures en l'àmbit quotidià. Una tasca socialment associada als rols femenins i sense la qual el sistema econòmic s'aturaria. Les dobles jornades posen nom a la realitat de totes aquelles dones que paral·lelament a la seva feina d'àmbit professional també són les encarregades de la cura de la vida, cura, atenció de les persones de la seva família i també del treball domèstic. Una realitat que ha estat normalitzada i on tota la responsabilitat d'aquestes cures ha recaigut sobre les dones. Per això diem prou. Prou a no valorar la importància de les cures (cuinar, netejar, cuidar dels petits i dels grans, gestionar les relacions familiars). Prou de limitar les oportunitats laborals de les dones. Prou de no oferir un salari just i un treball digne a totes les dones que realitzen aquestes tasques com a professió. Prou a l'associació fictícia i patriarcal de cures-dones.

Un nou març diem que ens volem vives, ara i tot l'any. Que no ens hem de conformar amb una societat patriarcal on la dona és una ciutadana de segon ordre. Que no acceptarem més comentaris ofensius ni al carrer, ni a casa, ni a l'escola, ni a la feina. Que volem que es reconeguin les cures pel seu valor i que la corresponsabilitat i l'educació estiguin sempre a l'ordre del dia. Que ja n'estem tipes d'haver de tornar a casa a la nit amb les claus a la mà. Volem ser lliures, volem ser iguals, volem viure en una societat amb una visió rica i diversa, on els feminismes siguin presents arreu. A Catalunya i a tot el món. Perquè quan es tracta de la lluita pels drets de les dones, el personal és polític i si ens toquen a una, ens toquen a totes.

Com va dir Mary Wollstonecraft, "No desitjo que les dones tinguin poder sobre els homes, sinó sobre elles mateixes."